

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **I.M. P.**, nar.,
II. nezl. D. P., nar.,
III. nezl. A. P., nar.,
všichni státní příslušnost: Ukrajina,
všichni bytem v ČR ,
oba nezletilí zastoupeni matkou M. P., nar.,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2021, č. j. OAM-440/ZA-ZA11-VL16-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně spolu se svými dvěma syny (dále jen „žalobkyně“) se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném s ohledem na okolnosti daného případu, tím byl rovněž porušen § 2 odst. 4 správního řádu. Dále namítá porušení § 50 odst. 2, 3 a odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán si neopatrnil dostatečné podklady. Porušen byl dále § 68 odst. 3 správního řádu, rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, § 16 odst. 2 zákona o azylu, nebyl dán důvod, aby žalobkynina žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Porušen byl také § 14a zákona o azylu, žalobkyně splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany.
3. Podle žalobkyně žalovaný pochybil, pokud její žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Domněnka o bezpečnosti dané země podle tohoto ustanovení je vyvratitelná, v každém jednotlivém případě tak je třeba zkoumat, zda lze danou zemi jako bezpečnou vnímat vůči dotyčnému žadateli.
4. Žalobkyně uvádí, že byla nucena ze země původu odejít i se svou rodinou, neboť jim tam vyhrožoval věřitel, od kterého si manžel vypůjčil peníze. V roce 2016 si manžel vypůjčil 16 000 USD na koupi dodávky. Peníze splácel, ale v červnu 2019 měl nehodu, při které byl vůz zničen. V prosinci 2020 se mu podařilo dlužnou částku splatit, ale věřitel mu sdělil, že mu dluží ještě úroky ve výši 4000 USD. Ty nebyly ujednány, neexistovala ale žádná smlouva. Manžel proto odmítl úroky zaplatit. Od té doby začal věřitel manželovi vyhrožovat a dožadoval se zaplacení dluhu. Vyhrožoval, že pokud dlužné úroky nesplatí, zapálí mu dům a ublíží i žalobkyni a dětem. V březnu 2021 manžela věřitel fyzicky napadl, řekl, že pokud se manžel obrátí na policii, ublíží jeho rodině. Na policii se proto neobrátili. Věřitel je v místě bydliště vlivnou osobou a báli se o děti. Věřitel avizoval, že fyzické napadení byl jen začátek a přijdou horší problémy. Proto manželé odešli ze země původu a obávají se, že při návratu by jim mohla hrozit újma.
5. Žalovaný podle žalobkyně postupoval nezákonným postupem, neopatrnil si dostatečné podklady, nepřihlédl ke všemu, co žalobkyně tvrdila a co vyšlo najevo, nebyl řádně zjištěn skutkový stav. jako jediné podklady byly použity zprávy OAMP MV ČR – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020 a Informace MZV ČR Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do vlasti ze dne 22. 2. 2021. Žalovaný odkazuje pouze na obecné informace ze zpráv bez vztahu k individuálním okolnostem žalobkyně. Ta se domnívá, že Ukrajinu v jejím případě nelze považovat za vůči ní bezpečnou zemi původu.
6. Žalovaný má za to, že postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a ustanoveními správního řádu. Zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a jeho rozhodnutí je i přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. Žádostí žalobkyně se zabýval a posoudil ji řádným procesním způsobem v rozsahu odpovídajícímu aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy ve vazbě na skutečnost, že ČR považuje Ukrajinu za bezpečnou zemi původu, žalobkyně neprokázala, že v jejím případě Ukrajinu vůči ní nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobkyně vlast neopustila na základě žádného z relevantních důvodů ve smyslu zákona o azylu a ani její obavy z návratu na Ukrajinu nelze považovat za opodstatněné ve smyslu ustanovení § 12 a § 14a

zákona o azylu. Z výpovědi žalobkyně ani z obsahu podané žaloby nebylo zjištěno, že by v jejím případě neplatil předpoklad o tom, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Žalobkyně se i s dětmi naposledy na Ukrajině zdržovala v Zakarpatské oblasti. V této souvislosti žalovaný připomněl, že je to právě žalobkyně (nikoliv žalovaný), kdo musí vyvrátit, že v jejím případě nelze Ukrajinu považovat vůči ní za bezpečnou zemi původu; tuto (vyvratitelnou) domněnku však žalobkyně nevyvrátila. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že hlavním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a jejích nezletilých synů je obava žalobkyně z návratu na Ukrajinu, neboť si zde její manžel půjčil peníze a nyní se obává výhrůžek ze strany věřitele. Žalobkyně rovněž žádá o mezinárodní ochranu pro sebe a své nezletilé syny proto, aby si legalizovala pobyt v České republice. Pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný je přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; proto si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Žalobkyně měla možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s těmito podklady seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady či nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu. Žalobkyně byla s podklady seznámena, ale nijak se k nim nevyjádřila ani nic nepředložila. Dle žalovaného se žalobkyně snaží si podanou žádostí zlegalizovat pobyt svůj a svých synů na území ČR. Je však třeba, aby dané řešili skrze zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR. Co se týká obavy žalobkyně ze soukromé osoby, od které si její manžel půjčil peníze, a tato osoba po něm požaduje uhradit úrok, žalovaný sdělil, že žalobkyně i její manžel měli možnost vyřešit své problémy na Ukrajině za pomoci ukrajinského právního řádu, mohli se například obrátit na policii, případně využít pomoci Úřadu ombudsmana, který v zemi působí. Žalobkyně ani její manžel však žádnou z těchto možností nevyužili. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 8/2003 ze dne 11. 3. 2004.

7. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. K žádosti žalobkyně uvedla, že pochází ze Zakarpatské oblasti. Nebyla nikdy členkou politické strany ani hnutí, stejně tak děti. O mezinárodní ochranu žádá také manžel. Do ČR poprvé přicestovala žalobkyně s manželem v květnu 2017 přes Polsko za účelem turistiky. Zdrželi se zde dva dny. Poté přijela do ČR sama v říjnu 2020 a s manželem v prosinci 2020. Vždy se zde zdržela asi dva měsíce. Naposledy přijelas dětmi přes Polsko v červnu 2021. Žalobkyně trpí trombózou dolních končetin a levé strany dutiny břišní, musí přibližně v intervalu 14 dní aplikovat injekci. Starší syn má problém se sluchem po operaci nosních mandlí, v současnosti žádnou léčbu nepodstupuje. Mladší syn je zdravý. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je, že jim na Ukrajině vyhrožuje věřitel, od kterého si půjčili peníze. Peníze vrátili, ale požaduje úroky. Nejprve vyhrožoval manželovi telefonicky, že podpálí dům a ublíží dětem. Následně také manžela zbil.
9. Při pohovoru doplnila, že v červnu a prosinci 2020 přicestovala vždy přibližně na dva měsíce, hlídala zde známé děti. V roce 2021 z vlasti vycestovali z obav před uvedenou osobou, nabídla jim pomoc známá žijící v ČR. Na Ukrajině má rodiče a sestru. V roce 2016 si půjčil od věřitele manžel 16 000 USD na koupi dodávky. Peníze spláceli, v červnu 2019 bylo ale vozidlo zničeno při nehodě. V prosinci 2020 byl dluh splacen, ale byly požadovány ještě úroky ve výši 4 000 USD. O tom však nevěděli a peníze neměli. Smlouva o půjčce byla uzavřena pouze ústně. Věřitel je místní směnárník, vzájemně si věřili. V minulosti si peníze u tohoto věřitele půjčoval bratranec, ten úrok neměl. Pravděpodobně

úrok požadoval, neboť půjčku spláceli asi 5 let. K požadovanému úroku manžel věřiteli sdělil, že se na něm nedomluvili, věřitel začal vyhrožovat. Výhrůžky začaly v prosinci 2020. Nejprve šlo o telefonické výhrůžky, že zapálí dům a ublíží jim. V březnu 2021 manžela zbil. Poté avizoval horší problémy. Žalobkyně odjela z vlasti, poté i manžel, děti byly u prarodičů. Jelikož se výhrůžky stupňovaly, vrátila se žalobkyně i pro děti. Na policii se neobraceli, jde o vlivného člověka, nemělo by to smysl. Nechtěli věc řešit ani s nadřízenými orgány, raději odjeli z vlasti. Potíže se stánými orgány na Ukrajině žalobkyně neměla. K dotazu, zda by bylo možné řešit problém přestěhováním se v rámci Ukrajiny, žalobkyně sdělila, že o tom ani nepřemýšleli, neboť mají známou v ČR. v případě návratu se bojí, že by mohlo být ublíženo jí nebo dětem. Kdyby měli potřebné peníze, zaplatí.

10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
12. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
13. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
14. Úvodem soud konstatuje, že ačkoli žalobkyně namítá, že je žalovaný povinen se zabývat individuálními okolnostmi daného případu, sama formulovala námitky značně obecně bez uvedení konkrétních pochybení žalovaného.
15. Vzhledem k tomu, že žádost žalobkyně byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, je zásadní otázkou, zda se žalovaný dopustil pochybení, pokud žádost žalobkyně takto posoudil.
16. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí dle § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v § 2 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), § 2 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a § 2 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Podle unijního práva je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tento seznam obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“).
17. Aby mohl žalovaný aplikovat § 16 odst. 2 zákona o azylu, byl povinen prokázat, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Žalovaný předně vyšel z toho, že dle § 2 bodu 24 vyhlášky považuje Česká republika Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí

Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů za bezpečnou zemi původu.

18. Dikce § 16 odst. 2 zákona o azylu předpokládá možnost vyloučení aplikace zde uvedeného postupu pouze v případě, kdy žadatel prokáže, že daný stát za bezpečnou zemi považovat nelze. Tak se však v případě žalobkyně nestalo.
19. Žalovaný si pro posouzení politické a bezpečnostní situace na Ukrajině opatřil podklady, jejichž výčet uvedl na straně 3 rozhodnutí. Konkrétně vycházel zejména z výpovědi žalobkyně, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalovaný konkrétně svůj závěr o bezpečné zemi opřel mimo uvedenou vyhlášku o Informaci MZV ČR ze dne 22. 2. 2021 a Informaci OAMP Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu stav k červenci 2021. Žalobkyni byla dána možnost se k podkladům vyjádřit, což následně učinila.
20. Na základě zjištění z uvedených podkladů došel žalovaný k závěru, že se v případě Ukrajiny jedná i pro žalobkyni o bezpečnou zemi. Soud žádné pochybení žalovaného v tomto směru neshledal. Žalovaný nepopřel existenci stále probíhajícího válečného konfliktu v zemi, avšak žalobkyně pochází ze Zakarpatské oblasti, tedy z oblasti, která je plně pod kontrolou ukrajinské vlády, není dotčena válečným konfliktem probíhajícím na východě země, nevztahuje se na ni výjimka definovaná v uvedené vyhlášce a návrat žalobkyně do ní je zcela bezpečný.
21. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Lze poznamenat, že: *„[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobkyně a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti, provedl potřebné důkazy, řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu.
22. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, *„Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azyl) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
23. Žalobkyně v průběhu správního řízení vyjádřila opakovaně obavy, které má spolu s manželem v souvislosti s tím, že si na Ukrajině manžel vypůjčil finanční prostředky, které sice již v prosinci 2020 splatil, avšak poté se měli dozvědět ještě o tom, že věřitel nově

požaduje též zaplacení úroků, ačkoli na tom nebyli původně domluveni. Věřitel pak měl rodině opakovaně vyhrožovat a rovněž mj. fyzicky napadnout manžela žalobkyně.

24. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobkyně spolu s dětmi má možnost v případě problémů využít ochrany kompetentních orgánů ve vlasti, a to i v rámci Úřadu ombudsmana, kde kancelář Národní preventivní mechanismus dohlíží na dodržování lidských práv na Ukrajině. Od 27. 11. 2018 na Ukrajině působí Státní úřad pro vyšetřování, který má v gesci vyšetřování trestných činů příslušníků vyšetřovacích orgánů.
25. Aniž by soud jakkoli zpochybňoval žalobkyní tvrzené obtíže, je plně ve shodě s žalovaným v tom, že neprokázala, že by Ukrajina pro ni nebyla bezpečnou zemí původu. Žalovaný zkoumal objektivní poměry na Ukrajině v opatřených podkladech, přičemž konstatoval, že Zakarpatská oblast je plně pod kontrolou ukrajinské vlády a zákony zde jsou bezpečnostními složkami dodržovány. Žalobkyně měla k dispozici možnost využít vnitřní ochranu v rámci Ukrajiny, obrátit se s obavami či problémy na policii, ale této možnosti na základě svého rozhodnutí nevyužila. Žalobkyně sdělila, že se na policii ani nadřízené orgány neobrátili z důvodu obav o děti, kdy měl věřitel vyhrožovat mj. tím, že jim ublíží v případě, že obrátí na policii. Neprokázala však, že by byla situace natolik špatná, že by takové řešení bylo nemožné. Obavy žalobkyně z věřitele jsou sice pochopitelné, avšak nemohou ospravedlnit její rezignaci na snahu hledat zastání u orgánů státu, jestliže dané nemá oporu v objektivních poměrech. Z ničeho přitom neplyne, že by žalobkyni ve vlasti mělo v případě, že by se na policii obrátila, hrozit jakékoli potíže, nebo že by jí neměla být poskytnuta ochrana. Žalobkyně nesdělila ani žádnou další skutečnost, která by mohla adekvátním způsobem nasvědčovat tomu, že Ukrajinu nelze v případě považovat za bezpečnou zemi původu. Neměla žádné potíže se státními orgány.
26. Lze shrnout, že je povinností žadatele využít prostředky ochrany dostupné v zemi původu, není-li toto objektivně nemožné. Tak se v případě žalobkyně nestalo a současně nebylo prokázáno, že by jí nebyla pomoc ze strany státu poskytnuta.
27. Žádné z žalobkyní uváděných tvrzení ani jiná skutečnost nenasvědčuje tomu, že by mohla žalobkyně či její rodina ve vlasti čelit jakémukoli nebezpečí či být pronásledována ze strany státních orgánů. Žalovaný proto v souladu se svými zjištěními následně postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. Své závěry přitom zcela srozumitelným a odpovídajícím způsobem zdůvodnil.
28. Z důvodu aplikace ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu nebylo dále zapotřebí posuzovat, jsou-li zde dány jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, včetně azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu.
29. Lze ještě dodat, že jakkoli soud chápe, že situace žalobkyně je jistě nelehká, nelze cestou žádosti o mezinárodní ochranu suplovat vyřízení pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní

ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobkyně legalizaci svého pobytu v ČR provedla tímto způsobem.

30. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč v případě žalobkyně jde o zjevně nedůvodnou žádost.
31. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. 11. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.